

Breaking Down Barriers

Narracja Zapytanie: Zestaw narzędzi do opowiadania historii

Zawartość

Wprowadzenie: Co to jest zapytanie narracyjne?

1. Historia mówiona
2. Szlaki dziedzictwa
3. Dramat i opowiadanie historii
4. Komiksy
5. Praca ze zdjęciami
6. Praca z Instagramem
7. Opowiadanie poprzez przedmioty
8. Digital Storytelling (DST): Wprowadzenie
9. Co to jest historia? (DST)
10. Wkracza w opowiadanie historii (DST)
11. Pisanie opowieści cyfrowej (DST)
12. Tworzenie wideo DST

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

W PROWADZENIE: O Narrative śledczej

„Narrative Inquiry” to nazwa, którą nadajemy sposobowi pracy z młodymi ludźmi przy lokalnych projektach historycznych.

Kładzie nacisk na indywidualne historie i doświadczenia - i to, co te historie i doświadczenia mogą nam powiedzieć o szerszych trendach i rozwoju historii.

Współpracujemy z grupami młodych ludzi, aby w szczególności przyjrzeć się historiiom migracji.

Co sprawia, że ludzie przeprowadzają się do nowego domu? Jakie życie zostawili? A czym różniło się ich nowe życie od starego?

Do zbadania tych historii wykorzystaliśmy szereg metod, w tym:

Historia mówiona + Opowiadanie cyfrowe + Instagram + Komiksy + Szlaki dziedzictwa + Fotografia + Film + Dramat + i wiele więcej!

Na tych stronach znajdziesz sugestie i wskazówki dotyczące różnych działań przy użyciu tych metod.

Ostatnie pięć sekcji tego zestawu narzędzi poświęcono cyfrowemu opowiadaniu historii (DST)

Mamy nadzieję, że zainspirujesz się do realizacji własnych projektów za pomocą narracji!

1. Historia mówiona

Historia mówiona została zdefiniowana jako „metoda prowadzenia badań historycznych poprzez nagrane wywiady” między narratorem lub rozmówcą - kimś z „osobistym doświadczeniem wydarzeń o znaczeniu historycznym” - a „dobrze poinformowanym dziennikarzem, którego celem jest dodanie do historii record ”(UC Santa Cruz, strona biblioteki uniwersyteckiej) .

Oczywiście wyrażenie „osobiste doświadczenie wydarzeń o znaczeniu historycznym” nasuwa pytanie: czym są wydarzenia o znaczeniu historycznym? A kto decyduje?

U podstaw rozmowy ustnej z historią leży *opowiadanie historii* . Zostało to opisane przez „Towarzystwo historii mówionej” jako

*Żywa historia wyjątkowych doświadczeń życiowych każdego człowieka
Okazja dla tych, którzy zostali „ukryci przed historią”, aby ich głos został usłyszany
Rzadka okazja, aby porozmawiać i nagrać historię osobiście
Źródło nowych spostrzeżeń i perspektyw, które mogą podważyć nasze spojrzenie na przeszłość.*

Różne organizacje opracowały własne wytyczne dotyczące przeprowadzania wywiadów historycznych. Często zalecają na przykład, aby był tylko jeden ankieter. Jednak nie zawsze jest praktyczne - a nawet uzasadnione edukacyjnie - stosowanie się do takich wskazówek w klasie.

W każdym razie uważamy, że istotną rzeczą w pracy z historią mówioną w klasie nie jest *wynik* (nagranie wywiadu), ale *sam proces* : spotkanie, wspólne doświadczenie między rozmówcą i klasą.

W ramach projektu „Breaking Down Barriers” zaprosiliśmy ludzi do przeprowadzania wywiadów z różnych społeczności, aby rozmawiać o ich pochodzeniu i dziedzictwie oraz doświadczeniach związanych z migracją. Rezultatem było zwiększenie świadomości na temat środowiska jako wspólnej przestrzeni; podkreślenie wkładu różnych społeczności w obszar, w którym żyją; i poprowadzić ludzi z różnych środowisk, aby rozpoznać to, co ich łączy.

Jesteśmy przekonani, że przeprowadzanie wywiadów, jak również podnosi świadomość tego miejsca, że migracja odegrała w *każdym* historii, lub tła.

Co więcej, ukazuje *wpływ, jaki zmiana historyczna odegrała i nadal odgrywa w życiu zwykłych ludzi* .

Uważamy, że to właśnie na tym powinna koncentrować się nauka historii.

Aby uzyskać więcej informacji na temat historii mówionej w klasie, zobacz artykuł: [Tell Me A „History”](https://oralhistoryreview.org/education/oh-primary-school/): <https://oralhistoryreview.org/education/oh-primary-school/>

2. Szlaki dziedzictwa

Ścieżka dziedzictwa została zdefiniowana jako: „Trasa łącząca cechy historyczne, zwłaszcza planowana jako atrakcja turystyczna”. Zazwyczaj łączy słynne budynki lub zabytki lub budynki związane ze znanymi ludźmi.

Chcieliśmy stworzyć inny rodzaj szlaku dziedzictwa. Taki, który rejestruje ludzkie wspomnienia o danym obszarze - i odkrywa warstwy historii, ślady, które pozostały po różnych ludziach i społecznościach.

Midland Actors Theatre współpracował z grupą młodych ludzi w George Dixon Academy w Birmingham. David Allen, dyrektor artystyczny MAT, informuje:

„Zaczęliśmy od zaproszenia grupy do narysowania przybliżonej mapy obszaru, w którym obecnie mieszkają - lub gdzieś, gdzie wcześniej mieszkali; i zaznaczyć na nim miejsca, które miały dla nich osobiste skojarzenia - sklepy, które odwiedzili, obszary, w których grali i tak dalej.

„Następnie rozmawialiśmy jako grupa: czy taka mapa może ujawniać rzeczy związane z historią? A może to tylko osobista anegdota? Większość z nich powiedziała na początku: to tylko osobista anegdota; ale przyjrzeliśmy się, jaką wartość historie mogą mieć dla historyków. Było to częścią procesu, którego celem było przesunięcie nauczania historii w szkołach - i zrozumienie, czym *jest* historia .

„Następnie grupa współpracowała z historykiem, profesorem Carlem Chinnem, aby stworzyć „szlak” dla ulicy, Ladypool Road w Balsall Heath - rejestrując wspomnienia o sklepach na ulicy w latach 50. i 60., rzeczy, które sprzedali, oraz ludzie, którzy je prowadzili. Carl - który dorastał w okolicy - zabrał ich na własną wycieczkę z przewodnikiem po ulicy. Szlak Dziedzictwa zostanie opublikowany w Internecie - i pomoże zachować historię tego obszaru. Ale praca ma również na celu spełnienie naszego celu: odsłonić miasto jako przestrzeń, dom, który wszyscy dzielimy; i przełamywanie barier między społecznościami. ”

Inni partnerzy projektu Breaking Down Barriers również podjęli prace nad ścieżkami dziedzictwa. W Istituto Comprensivo Simonetta Salacone (Rzym, Włochy) dzieci działały jako przewodnicy wycieczek po okolicy. Natomiast w Projeto Scholé (Matosinhos , Portugalia) uczniowie stworzyli aplikację na telefony komórkowe, aby rejestrować odczucia różnych ludzi i społeczności dotyczące budynków i miejsc w mieście.

3. Dramat i opowiadanie historii

W projekcie „ Breaking Down Barriers ” wykorzystaliśmy kilka elementów dramatycznych . Jest to przykład sesji dramatycznej, wykorzystującej różne konwencje, takie jak „zamrożenie klatki”.

Dramat koncentrował się na *dzieleniu się historiami*

Członkowie zespołu projektowego pracowali z klasą dzieci w Projeto Scholé w Matosinhos (Portugalia) , podczas sesji dramatycznej opartej na pomysłach Migration Stories.

Po pierwsze, podzieliliśmy się historiami migracji z naszych rodzinnych środowisk.

Następnie niektórzy członkowie zespołu wybrali jedną z historii i zgodzili się reprezentować kogoś w historii.

Na przykład: Yi Ann (z Midland Actors Theatre) reprezentowała kobietę, która musiała odbyć długą podróż łodzią samotnie, z Argentyny do Włoch, będąc w ciąży.

Stworzyliśmy „tableau” lub „stop-klatki”, pokazujące każdego z ludzi na pewnym etapie ich „podróży”.

Stworzyliśmy kilka przedmiotów, które byłyby istotne w jakiś sposób - wskazując coś na temat osoby i ich „ podróży” ... . Dodaliśmy se do „obrazu”.

Potem dzieci dołączyły do nas na sesji . Zostali zaproszeni do obejrzenia „stopklatek”, jakby były fotografiami ; i one omówione : „W kapelusz wiemy na temat tej osoby, tylko z " fotografią „?

Następnie ożywiłmy „fotografie”. Dzieci mogły teraz zadać tej osobie kilka pytań, aby dowiedzieć się więcej o ir ir life.

Wreszcie dzieci dołączyły do każdego aktora-nauczyciela , tworząc nową „stopklatkę” lub grupowe „zdjęcie”, tak jakby wszyscy podróżowali razem w tej samej podróży (łodzią, pociągiem itp.).

W tej pracy zaczęliśmy od podzielenia się historiami jako grupa - i odkryliśmy coś z bogactwa naszego wspólnego dziedzictwa i wspomnień.

Daliśmy dzieciom aktywną rolę w poznawaniu historii i składaniu ich razem (jak detektywi) - a nie tylko ich słuchaniu

Następnie zaprosiliśmy ich, aby w pewnym stopniu wkroczyli w „ramę”: wyobrażali sobie siebie jako ludzi odbywających długą podróż migracji.

Sesja była również pierwszym spotkaniem dwóch grup - jednej, grupy dorosłych, a drugiej grupy dzieci. Dramat był nie tylko nauką dla dzieci. To było wspólne doświadczenie zarówno dla dorosłych i dzieci , przełamywanie barier między nimi.

4. Komiksy

W naszej pracy nad projektem „Breaking Down Barriers” położyliśmy nacisk na pracę w różnych mediach - dramat, komiks, fotografia, cyfrowe opowiadanie historii itp . Odzwierciedla to nasz cel, którym jest zaspokojenie różnych stylów uczenia się i potrzeb - w tym potrzeb językowych w wielokulturowej klasie; a także, aby umożliwić dzieciom korzystanie z różnych mediów, udostępnianie własnej pracy w formie publicznej.

Studenci Istituto Comprensivo Simonetta Sa l acone (Rzym, Włochy) wyprodukowali własny komiks , który opowiada historię lokalnego bohatera Antonio Roazziego , który został zamordowany podczas II wojny światowej . Postanowili wykorzystać rozpoznawalny gatunek kreskówkowy, ponownie rzucając Antonio na „superbohatera” . Projekt otrzymał nagrodę na konkursie Tutto Mondo, organizowanym przez Save the Children Italia.

Przejdź do strony www.breaking-down-barriers.org, aby zobaczyć pełną powieść graficzną .

Oto raport szkoły na temat ich projektu komiksu i nagrody:

Il fumetto [Super Nonno Antonio](#) realizzato dalla **V B** della **scuola Pisacane** ha vinto il concorso [TuttoMondo Contest 2019](#) promosso da **Save the Children**.

I bambini hanno tentato di creare qualcosa di speciale per raccontare, ed in qualche modo celebrare, una storia che li ha emozionati e toccati da vicino. Protagonista del fumetto è, infatti, Antonio Roazzi il trisnonno di Sofia, una bambina della classe. Durante la seconda guerra mondiale Antonio, giovane autista di autobus, fece parte della Resistenza nascondendo nella propria casa un soldato dell'esercito inglese. Questo gesto di grande coraggio consentì di salvare la vita del soldato inglese, purtroppo al costo della sua. Antonio, infatti, fu ammazzato nell'eccidio delle Fosse ardeatine. Nella strada in cui abitava è stata posta per lui una pietra d'inciampo, cerimonia a cui la classe ha partecipato. I bambini hanno avuto l'idea di trasformare Antonio Roazzi in un super eroe e farne il protagonista di un fumetto. In questa storia, però, nessuno combatte, uccide o muore...

Motivazione del premio

"Il motivo è al limite dell'ineffabile, è costituito di sensazioni fisiche: mi ha dato i brividi e mi ha commosso. È un'opera che ti cattura perché è imprevedibile nello sviluppo. Non ne ha solo la forma: è un vero fumetto." - Makkox

Komiks Super Nonno Antonio stworzony przez VB szkoły Pisacane wygrał konkurs TuttoMondo Contest 2019 promowany przez Save the Children. Dzieci próbowały stworzyć coś specjalnego do opowiedzenia i jakoś świętować, historię, która podnieciła ich i dotknęła. Bohaterem komiksu jest w rzeczywistości Antonio Roazzi, pradziadek Sofii, dziewczyna z klasy. Podczas drugiej wojny światowej Antonio, młody kierowca autobusu, dołączył do ruchu oporu, ukrywając żołnierza przed armią brytyjską w swoim domu. Ten gest wielkiej odwagi pozwolił uratować życie angielskiemu żołnierzowi, niestety kosztem jego własnego. Antonio w rzeczywistości zginął w masakrze jaskiń Ardeatine. Na ulicy, na której mieszkał,

umieszczono dla niego przeszkodę, ceremonię, w której uczestniczyła klasa. Dzieci wpadły na pomysł przekształcenia Antonio Roazzi w superbohatera i uczynienia go bohaterem komiksu. W tej historii nikt jednak nie walczy, nie zabija ani nie umiera ...

Podstawa nagrody

„Przyczyna leży na granicy tego, co niewyraźne, składa się z doznań fizycznych: sprawiło, że poczułem dreszcze i poruszyło mnie. To dzieło, które chwyta cię, ponieważ jest nieprzewidywalne w rozwoju. Ma nie tylko swój kształt : to prawdziwy komiks . ”- *Makkox*

https://www.simonettasalacone.edu.it/CMS/index.php?option=com_content&view=article&id=1225:super-nonno-antonio-ha-vinto&catid=99&lang=it&Itemid=432

<https://www.youtube.com/watch?v=kko26m6mjhA&feature=youtu.be>

Zastosowania komicznych książek

Uczniowie mogą wykorzystywać rysowanie do: rejestrowania informacji; komponować skuteczne historie; komunikować pomysły; dokumentować wizualną historię osoby lub miejsca - i tak dalej...

University of Iowa (Nadzwyczajny projekt nauczania) wskazał na wiele potencjalnych korzyści płynących z rysowania w klasie - na przykład :

- To zachęca uczniów skupić się na wielkich idei , i rozważyć w jaki sposób dane przyczynią się do szerszego obrazu.
- Może to obejmować tworzenie scenariuszy, kreślenie, wykorzystanie obrazu, przestrzeni, personifikacji, tonu i tworzenie wielu wersji tej samej historii.
- Dłuższe opowiadanie zachęca uczniów do myślenia o takich kwestiach, jak łuki narracyjne, tempo, postacie i skuteczne zdania.
- To jest zabawa dla studentów do udziału i przeglądu.
- To może pomóc uczniom zachować informacje, ponieważ wykorzystuje oba słowa i zdjęcia (Dual teorii kodowania).
- Może to być proces współpracy.

<https://www.youtube.com/watch?v=9ZO4JwGMEqo>

Karykatura może po prostu obejmować długopis i papier, ale są też programy komputerowe, takie jak aplikacja „ Penultimate ” na iPada.

Aby uzyskać więcej informacji, przejdź na strony Teaching Cartoons University of Iowa <https://teach.its.uiowa.edu/teaching-cartoons/teaching-cartoons-details-examples>

5. Praca ze zdjęciami

Zdjęcie podwórka w bloku domów „Back-to-Back” w Birmingham, 1905 r.

Dwie kobiety i dziecko pozują do zdjęcia.

Podpis brzmi: „Adam Street Slum Clearance” .

Ale „slamsy” to pejoratywny termin. A kto decyduje, co to jest „slums”?

Fotografie są często wykorzystywane przez historyków jako główny dowód. Uważamy, że ważne jest, aby zaprosić uczniów do pracy i interpretowania dowodów pierwotnych, a nie tylko wtórnych.

Częściowo dlatego, że rozwija umiejętności badań i interpretacji.

Ale także: jednym z problemów nauczania historii, który koncentruje się na życiu zwykłych ludzi, jest niedostatek historii.

Podręczniki szkolne niewiele nam mówią.

Dowody fotograficzne są również ograniczone; i należy je uzupełnić innymi źródłami pierwotnymi, jeżeli takie istnieją.

To dzięki zebraniu dowodów z pierwotnych źródeł możemy odzyskać historie, które są całkowicie zagubione.

W projekcie dla Midland Actors Theatre, o nazwie „One Area Through Time”, profesor Carl Chinn udostępnił zdjęcia takie jak ten grupie grup studentów. Zaprosił ich, aby szukali wskazówek na temat życia ludzi na zdjęciu.

Ubrania, które mają na sobie. Czyste fartuchy. Siatkowe zastony w oknach. Wszystkie oznaki dumy i utrzymywania czystości - nawet pośród ubóstwa... nawet w tak zwanym „slumsach”

Ostatni z domów typu back-to-back w Birmingham został ostatecznie oczyszczony w latach siedemdziesiątych. Byli domem dla wielu osób, które przeprowadziły się do Birmingham do pracy - zarówno wewnętrznych migrantów, z których wielu przeniosło się tutaj ze wsi; a także osoby z zagranicy. Wszyscy szukają pracy.

Back-to-Backs są częścią naszej wspólnej historii, jako miasto migrantów.

Śledząc historię życia w Back-to-Backs, jednym z najlepszych źródeł są wspomnienia Kathleen Dayus, która urodziła się w 1903 roku i dorastała w Dzielnicy Biżuterii. Oto fragment jej książki *Her People*, opisujący jej własne podwórko:

„Na każdym tarasie znajdowało się pięć domów lub chat z pięcioma kolejnymi plecami do siebie. Wszystkie zostały zbudowane tak samo; jeden duży salon, sypialnia i poddasze. ... Na końcu podwórza stały trzy popielniczki i pięć toalet lub szaf, jak je nazywaliśmy. ... Obok szafy były dwie umywalnie, w których każdego dnia co tydzień prano. ... W końcu na środku podwórza znajdowała się lampa gazowa, a także kran, w którym wszyscy mieli pogodę na wszystkie potrzeby gospodarstwa domowego.”

Poprosiliśmy studentów Akademii George'a Dixona o zasugerowanie, co powiedzą kobiety ze zdjęcia na Adam Street, jeśli zostaną poproszone. Oto niektóre z ich sugestii:

To jest nasz dom. Nie chcemy wychodzić.

Nie wiemy, co się z nami stanie. Ale utrzymujemy nasze zasłony w czystości.

Życie jest dla nas trudne. Robimy co możemy.

Czy ty w ogóle wiesz kim jesteśmy?

Nie zapomnij o nas

6. Praca z Instagramem

Instagram jest często podejrzliwie postrzegany przez naukowców i pedagogów jako środek do konstruowania „falszywych” lub fantastycznych tożsamości. Twierdzono na przykład, że ludzie online „wykonują”, zarządzają swoją tożsamością i wybierają sposób prezentacji. (Na przykład Pearson twierdzi, że ludzie mogą „umyślnie wybierać wskazówki tożsamościowe lub twierdzenia o sobie, które mogą... znacznie różnić się od rzeczywistości”. Patrz Pearson, 2009: <http://dx.doi.org/10.5210/fm.v14i3.2162>)

Z drugiej strony Nicole O'Donnell twierdzi, że dokumentowanie życia poprzez fotografię może przyczynić się nie tylko do ciągłej prezentacji, ale także do „zachowania tożsamości osoby. ... Te obrazy ujawniają się, ponieważ media społecznościowe są platformą dla osób, które mogą dzielić się osobistymi przemyśleniami, ideologiami, przekonaniami i zawłościami codziennego życia w formie wizualnej”. (Patrz O'Donnell 2018: <https://www.researchgate.net/publication/328486969> Storied Lives on Instagram Factors Associated With the Need for Personal-Visual Identity)

W ramach projektu „Breaking Down Barriers” Kala Phool współpracował z grupami migrantów, uchodźców i osób ubiegających się o azyl w Wielkiej Brytanii. Firma założyła platformę Instagram , na której uczestnicy mogli dzielić się swoimi zdjęciami i słowami (w razie potrzeby we własnym języku). Uczestnicy otrzymali serię „tematów” do naśladowania, takich jak: Nadzieje i marzenia / Edukacja / Transport / Religia / Moda / Architektura / Jedzenie (itp.). Otrzymali także „podpowiedzi”, takie jak:

Czy masz religię? Czy wierzysz w coś / coś jeszcze? Zostawiłeś jednego?

Czy jest miejsce lub miejsce, w którym wchodząc czujesz się połączony?

Jakie jedzenie przypomina ci dom?

Każde zdjęcie jest wyrazem uczuć i postaw danej osoby; a także sposób komunikowania się, bez potrzeby języka (przewyciężanie barier językowych). Oczywiście jest to frazes, że każde zdjęcie opowiada historię; i tak może stać się podstawą do dialogu i wymiany, w celu wspierania większego zrozumienia cudzej „tożsamości”.

W przypadku osób, z którymi pracował Kala Phool, zdjęcia nie tylko wyrażały ich tożsamość; ale raczej odzwierciedlały przestrzeń, którą zajmowali, próbę negocjacji drogi między starym a nowym życiem i zorientowania się w nowym „domu”.

Jako rozszerzenie tej pracy uczestnicy mogą zostać poproszeni o utworzenie albumu ze zdjęciami na określony temat, taki jak: budynki, które są dla Ciebie ważne / Obiekty przypominające o domu i tak dalej. Taki album, ograniczony do powiedzmy 10 zdjęć, wymagałby wyboru zdjęć; ale także sam album stałby się formą „narracji o sobie”; sposób na nagrywanie ludzkich historii.

Prace te można podjąć w wielokulturowej klasie (oczywiście przez cały czas, zapewniając ochronę prywatności uczniów). Studenci mogli na przykład badać swoje pochodzenie rodzinne i tworzyć albumy ze zdjęciami; w ten sposób poznają swoje pochodzenie i dziedzictwo. Dzieląc się swoimi odkryciami, mogli dowiedzieć się więcej o swojej tożsamości.

(W artykule zatytułowanym „10 zaskakujących sposobów korzystania z Instagrama w klasie”) Hannah Hudson sugeruje różne zastosowania edukacyjne platformy społecznościowej, w tym: prezentowanie pracy uczniów; przechwytywanie wspomnień z wycieczki; odkrywanie pomysłów na pisanie - używanie zdjęć jako historia „podpowiedź”. Patrz: <https://www.weareteachers.com/10-surprising-ways-to-use-instagram-in-the-classroom-2/>)

7. Opowiadanie poprzez przedmioty

Midland Actors Theatre, we współpracy z profesorem Carlem Chinnem, badał wykorzystanie przedmiotów w nauczaniu historii. To jest ich raport.

Kluczową rzeczą w używaniu przedmiotów jest przywołanie ich *mocy opowiadania* .

Przedmioty mogą opowiadać wiele opowieści - i podlegają różnym interpretacjom. Ponadto mają moc łączenia studentów z historią innych czasów - i *życiem innych ludzi* .

Projekt Massachusetts Studies: Teaching Tools for Local History zasugerował szereg pytań, które studenci powinni rozważyć podczas badania przedmiotów, takich jak: „ Co ten przedmiot mówi ci o randze społecznej, statusie lub klasie osoby, która go używała? ?

”(Zobacz stronę internetową projektu:

<http://www.msp.umb.edu/LocHistoryTemplates/MSPMaterialCulture.html>)

Uważamy jednak, że ważne jest, aby zachęcić uczniów do szukania *osobistych historii i przeżytych doświadczeń*, które mogą zostać przywołane przez przedmioty.

Weźmy na przykład parę chodaków. Dzieci z biednych rodzin w Wielkiej Brytanii nosiły chodaki w epoce wiktoriańskiej i edwardiańskiej. Jeżeli badamy ten przedmiot i rozważymy w kapeluszu to mówi o randze społecznej właściciela, to odpowiedź będzie jasno być: „Należały do kogoś z niższych klas, którzy cierpieli biedy / potrzebę / trudności.”

Ale sama ocena tych linii *obiektywizuje* ludzi - tzn. Traktuje *ich* jak obiekty. (Przedmioty badań historycznych.)

W naszej pracy zawsze staraliśmy się łączyć takie przedmioty z *osobistymi* (część) historiami: aby spersonalizować je, tak jak kiedyś były własnością i były noszone przez prawdziwą osobę; i mówiąc nam coś o ich *życiu*, a nie tylko o „klasie ekonomicznej”.

W przypadku chodaków wykorzystaliśmy wspomnienia Kathleen Dayus, która dorastała w dzielnicy jubilerskiej w Birmingham na początku XX wieku. W książce *Her People* pozostawiła żywe opowiadanie o noszeniu chodaków w dzieciństwie i szorowaniu stóp na bruku, tak aby metalowe felgi na podeszwach i piętach wydawały odgłosy stukotu, gdy szła.

Interesuje nas również osobiste znaczenie i wartość, które ludzie inwestują w przedmioty. Z jedną grupą spojrzeliśmy na historię żydowskiej rodziny, która przeprowadziła się z Polski do Birmingham w XIX wieku.

Oparliśmy to na prawdziwej rodzinie.

Poprosiliśmy klasę o zastanowienie się: w jaki sposób odbyliby tę podróż?

Mogli tylko zabrać ze sobą kilka rzeczy. Co zdecydowałiby się zabrać ze sobą - jeśli chodzi o: rzeczy osobiste, których nie mogliby zostawić za sobą... lub rzeczy, które przypominałyby im dom...? (Listy... zdjęcia... przedmioty religijne... itp.)

Poprosiliśmy również klasę o zastanowienie się: w jaki sposób mogliby udekorować pokój w swoim domu w Birmingham, aby poczuli się bardziej jak „dom” dla nich? (Jako odniesienie wykorzystaliśmy obrazy i zdjęcia).

Przyjrzeliliśmy się niektórym społecznym rytuałom, które byłyby dla nich ważne - symbolizowane przez przedmioty, takie jak piwnica solna na stole.

Praca ta polegała na badaniu osobistych, afektywnych, wyobraźniowych wymiarów przedmiotów. Nie ma tych wymiarów, gdy skupiasz się wyłącznie na *materializmie* przedmiotów (poprzez pytania takie jak „ Co ten przedmiot mówi ci o randze społecznej osoby, która go używała?”)

8. Cyfrowe opowiadanie historii: wprowadzenie

Co to jest Digital Storytelling (DST)?

Cyfrowe opowiadanie historii (DST) to metoda narracyjna, która łączy tradycję mówienia ustnego z nowymi technologiami.

Historie, które tworzysz, oparte są na osobistych wspomnieniach o wydarzeniach i doświadczeniach, które zamieniane są w krótkie filmy.

DST to wszechstronne narzędzie, które można zastosować w różnych obszarach, takich jak kultura i edukacja, badania partycypacyjne oraz świat pracy i biznesu.

Każdy ma historię do opowiedzenia. Historie cyfrowe opowiadają o prawdziwych doświadczeniach. Każda historia jest tak indywidualna, jak osoba, która ją stworzyła.

Każda opowieść cyfrowa jest tworzona przez samego gawędziarza, przy użyciu jego własnych zdjęć, słów i głosu.

Cyfrowe historie to krótkie, osobiste, multimedialne filmy, które ludzie mogą zrobić dla siebie. To są „mini-filmy”. Komputery stacjonarne z oprogramowaniem do edycji wideo służą do synchronizacji nagranych narracji mówionych z osobistymi zdjęciami, klipami wideo i wybranymi obrazami.

Ludzie w każdym wieku i o różnych umiejętnościach tworzą Cyfrowe historie, a wielu zeznało, jak satysfakcjonujące jest to doświadczenie, gdy ich historia jest dzielona z przyjaciółmi i rodziną lub publikowana w Internecie, odkrywają, że odkryli nowy głos.

Konstrukcja opowieści cyfrowej jest surowa: 250 słów, kilkanaście zdjęć, a dwie minuty to odpowiednia długość. Podobnie jak w przypadku poezji, ograniczenia te definiują formę; a obserwacja tej formy nadaje temu przedmiotowi elegancji.

Cyfrowe opowiadanie historii nabrało rozpędu w Europie od 2003 r., Kiedy BBC zorganizowało pierwszą międzynarodową konferencję na temat DST w Cardiff.

Używamy DST w naszym projekcie „*Breaking Down Barriers*”. Na tych stronach znajdziesz wskazówki i wskazówki, które pomogą Ci stworzyć własną Historię cyfrową.

9. Co to jest historia? (DST)

Istnieją różne rodzaje historii:

- Opowieść o kimś (historie postaci; historie pamięci)
- Opowieść o wydarzeniu (Historie przygodowe; Historie osiągnięć)
- Opowieść o miejscu
- Historia o tym, co robię
- Inne osobiste historie (historie odzyskiwania, historie miłosne)
- Historie odkryć

Każda dobra historia ma charakter narracyjny, z chwytliwym początkiem, rozwojem i zakończeniem.

Pamiętaj, że opowiadanie historii oznacza: przesyłanie wiadomości. Oznacza odbiorcę - odbiorców, którzy będą go oglądać.

Ma kontekst: gdzie? Gdy?

Oto kilka przykładów różnych rodzajów historii.

Historia o kimś ważnym

Historie postaci: Jak kochamy, inspirujemy się, chcemy rozpoznać i znaleźć sens w naszych związkach

Historie pamięci: Uhonorowanie i zapamiętanie osób, które przeszły

Historia o wydarzeniu w moim życiu

Historie przygodowe: podróże, podróże

Historie osiągnięć : osiągnięcie celu, takiego jak ukończenie szkoły, podpisanie dużego kontraktu lub bycie w zwycięskiej drużynie podczas wydarzenia sportowego.

Opowieść o miejscu w moim życiu

Opowieść o swoim obecnym domu, rodzinnym domu, miasto, park, góry lub las kochasz, restaurację, sklep lub miejsce spotkań.

Historia o tym, co robię

Dla wielu osób z karierą zawodową ich historia życia jest kształtowana przez ich pracę.

Inne osobiste historie

Historie odzyskiwania: dzielenie się doświadczeniem pokonywania wielkiego wyzwania w życiu

Historie miłosne: romans, partnerstwo, rodzinna miłość ...

Discovery Stories: Proces uczenia się czegoś nowego

Nie siedź tam ... Jedną z najtrudniejszych, ale najważniejszych rzeczy do zrobienia, jest rozpoczęcie pracy. Ponieważ wiele z tych historii prosi nas o ujawnienie rzeczy o nas samych, które sprawiają, że czujemy się bezbronni, ułożenie historii może być rajem prokrastynatora. Po prostu wstań, zacznij odpowiadać na pytania na magnetofonie, zapisuj rzeczy, zbieraj zdjęcia, przeglądaj filmy i odbijaj pomysły od znajomych i rodziny. Życie jest pełne historii, ale możesz nie mieć życia, aby uchwycić je jako filmy, więc idź!

10. Kroki w opowiadaniu historii

Collegium Balticum przygotował i zorganizował warsztaty na temat cyfrowego opowiadania historii dla 3 szkół w Szczecinie (III Liceum Ogólnokształcące , VIII Liceum Ogólnokształcące oraz IV Liceum Ogólnokształcące).

Praktyczne działania obejmowały kostki opowieści; burza mózgów; i konwencje dramatyczne (takie jak stopklatka)

Grupa wiekowa: 13-16 lat

Przykłady działań

- Burza mózgów na temat: co oznacza wyrażenie „cyfrowe opowiadanie historii”? Dyskutowaliśmy, jak przetłumaczyć to zdanie na język polski, i zebraliśmy ich pomysły.
- Kostki opowieści: w tym ćwiczeniu wykorzystaliśmy „kostki opowieści”, aby pokazać uczniom, jak możemy stworzyć opowieść za pomocą zdjęć / piktogramów. Uczniowie wybrali 6 kostek i stworzyli historię opartą na konkretnym temacie przedstawionym przez trenerów. Ta aktywność pokazała, że ludzie mogą łączyć i dostosowywać znaczenie wszystkich zdjęć / piktogramów do określonego tematu.
- Live tableaux / „freeze frame” (odgrywanie ról, dramat). Podzieliliśmy uczniów na grupy (4-5 w każdej grupie) i poprosiliśmy ich o przygotowanie scen (nieruchomego obrazu lub stopklatki), aby pokazać straszny wypadek w ich życiu. Każdy zespół przedstawił swoje zdjęcie (zdjęcia), a pozostałe zespoły mogły zadać maksymalnie 5 pytań do „obserwowanych” zdjęć. Zespół prezentujący mógł udzielić jedynie krótkich / zwięzłych odpowiedzi na pytania. Po każdej prezentacji pozostałe zespoły omawiały zdjęcia i próbowały opowiedzieć prawdziwą historię o tym, co się naprawdę wydarzyło. Co ciekawe, każda drużyna opowiedziała inną historię! To doświadczenie pokazało uczniom, że historie nie są czarno-białe i każdy może znaleźć własne znaczenie.
- Ważny temat (pisanie opowiadań). Poprosiliśmy uczniów, aby pomyśleli o bardzo ważnym temacie związanym z własnym życiem i opisali w kilku zdaniach, dlaczego ten temat jest dla nich ważny.

Zajęcia te pomogły przygotować uczniów do napisania własnych cyfrowych opowieści, a także do innych działań, takich jak Historia mówiona jako sposób na utrwalenie ludzkich wspomnień i historii.

Link do strony: <https://www.cb.szczecin.pl/projekty/projekty-miedzynarodowe/breaking-down-barriers/>

11. Pisanie historii cyfrowej

Cyfrowe opowiadanie historii zaczyna się od zbudowania opowieści.

Historie są opowiadane w pierwszej osobie i powinny być zorganizowane wokół tematu.

Pisząc historię, powinieneś eksplorować kluczowe elementy, takie jak postacie, styl i ton oraz zastanowić się nad zaangażowaniem wszystkich sześciu zmysłów, aby ta historia ożyła.

Kluczowe pytania, które należy zadać przy tworzeniu historii:

Gdzie jest dramatyczny moment - faktyczny moment, w którym dzieje się coś ważnego?

Co ta historia ujawnia na ten temat?

Dlaczego konieczne jest opowiadanie tej historii?

Czy otwierasz się, chwytając zainteresowanie czytelnika tą historią? Czy kończysz w sposób, który odpowiada twojemu celowi?

Kluczowe elementy dobrej historii

Motyw

Wątek

Struktura opowieści

Postacie

Punkty zwrotne (znaczący moment zmiany w narracji)

Rozpoczęcie: monity o historię

Najtrudniejszą częścią jest rozpoczęcie pisania opowieści.

Oto kilka motywów podpowiedzi, które mogą stanowić podstawę mocnych historii.

- Weź kartkę pocztową. Wybierz osobę, dla której według Ciebie jest ta historia, i napisz jej pocztówkę o historii. Zacznij od „Drogi...”
- „Droga nie zajęta”. Napisz o decydującym momencie w swoim życiu
- narysuj mapę okolicy, w której dorastałeś.
- Opowiedz historię mentora lub bohatera w swoim życiu.
- Opisz czas, kiedy naprawdę się bałeś
- Opisz okazję, kiedy zrobiłeś coś po raz pierwszy

WSKAZÓWKI

Znajdź własny głos. Nie naśluduj. Bądź świadomy tego, jak lubisz używać słów i mieć pewność użycia własnego idiomu.

Wyobraź sobie, o czym piszesz tak szczegółowo, jak to możliwe - uczucia, kolory, tekstury, zapachy itp. Wpłyń to na sposób pisania.

Nie masz wielu słów, więc zanurkuj.

Mniej znaczy więcej. Spodziewaj się ponownego napisania i ponownego napisania. Edytuj rygorystycznie.

Unikaj banałów i banalnych sentymentów.

Traktuj swoją historię z szacunkiem, jakby to była najlepsza historia na świecie!

12. Tworzenie wideo DST

Storyboarding

Storyboard to sposób na zaplanowanie wizualnej historii w dwóch wymiarach. Jest to krok przed montażem wideo: w świecie filmu jest sztuką wysoką, ożywiającą wizję sceny.

Scenorys przyspieszy Twoją pracę na wiele sposobów. Może pokazać, gdzie należy wyciąć skrypt przed nagraniem, i może pomóc ci zdecydować, czy masz za dużo, czy za mało obrazów.

Aby utworzyć storyboard, możesz użyć pustego szablonu. Szablony możesz znaleźć w Internecie.

Nagrywanie i edycja dźwięku

Ćwiczenie czyni mistrza i powinieneś przeczytać skrypt kilka razy przed sesją nagraniową.

Podczas nagrywania należy to zrobić

- umieść mikrofon bardzo blisko, aby uniknąć szumu zewnętrznego
- unikaj dźwięków zewnętrznych, wybierając odpowiednią lokalizację
- użyj potężnego dyktafonu

Prosta edycja wideo dla DST

Będziesz potrzebował komputera z edytorem wideo (zazwyczaj instaluję film I na Maca lub Windows Movie Maker). Sugerujemy użycie Wevideo (www.wevideo.com), który jest łatwym edytorem wieloplatformowym. Potrzebujesz dobrego połączenia z Internetem.

Aby rozpocząć korzystanie z Wevideo , zobacz następujący samouczek:

<https://www.youtube.com/watch?v=6ZHhOKmGD-E>

Istnieją wytyczne na prostej edycji wideo w w pliku PDF na stronie internetowej, www.breaking-down-barriers.org.

I na koniec - podziel się swoimi historiami!

- Zapisz plik na pamięci USB i pokaż rodzinie i znajomym.
- Umieść je na stronie internetowej, takiej jak Vimeo lub YouTube.
- Zorganizuj pokaz filmów z serii opowiadań i zaprosz gości, aby podziwiali Twoją pracę!

Więcej informacji na temat cyfrowego opowiadania można znaleźć w plikach PDF do pobrania na stronie projektu „Breaking Down Barriers”, www.breaking-down-barriers.org